

A Carmen-dalokból

*Ó, Carmen! Ha kimondtam a
Neved, mely nemcsak szó, de élet
S halál esszenciája — ma
Tudom már: az volt az ítélet*

*S nem a bóbérkötél, melyen
Ellengem holnap dallamát vad
Nevednek: Carmen, Carmenem,
S azt is, hogy áldlak, áldlak, áldlak.*

*A földre csöppen majd magom,
Ha végsőt rándulok, s alóla
Kikél és fölsír magzatom,
A magzatunk: a mandragóra.*

*Halott vagy és halott leszek;
De ő igézetével áthat
Mindent, s a földiek felett
Uralkodik: kaján varázslat.*

*Ó, hogyba akkor, akkor én,
S te is, te is, ha mind a ketten...
Aréna-létiünk búvkörén
Belül te, én kívül rekedtem.*